

преди повече отъ сто години! Рибниятъ букваръ, като новостъ въ общото образование и съ препоръчаната звучна метода има за насъ историческо значение, подобно на Паисевата история. Макаръ късно въведенъ въ училищата, неговитъ петъ издания говорятъ за неговата чародейна сила и за огромната му заслуга въ оная отдадена епоха*).

Презъ 1826 г. Антонъ Ивановъ решилъ да изпрати на учение сина си въ Мюнхенъ, а заедно съ него и Берона като неговъ наставникъ. Трѣбва да се отбележи, че заминаването на Берона за Мюнхенъ станало и по настояването на жената на Антонъ Ивановъ, която била родолюбива българка и държала за едно сериозно възпитание на своитъ деца, като желала щото и даровитиятъ Беронъ да осъществи мечтата си да добие висше образование. Когато пристигналъ въ Мюнхенъ, Беронъ избралъ да следва медицина. Благодарение прочее на издръжката му отъ семейството Антонъ Иванови, той се издигналъ като единъ отъ първитъ учени и будители на българския народъ. Следъ завършване на медицинскитъ науки, Беронъ последва примѣра на своя благодетель: почва на свой редъ да подпомага училищата въ родината си и оставя цѣлото си състояние за просвѣтителни цели.

Антонъ Ивановъ проявилъ своето меценатство и къмъ видния народенъ деецъ и доблестенъ сливенски гражданинъ — Д-ръ Иванъ Селимински, когото издръжалъ въ Атина да следва и той сѣщо медицина. Селимински довършилъ наукитъ си въ Флоренция презъ 1845 г. По тоя случай въ писмата си отъ Флоренция, той говори много ласкаво за своя благодетель. Той му изказва своята признателностъ заради неговото „безсмъртно благодеяние“ къмъ него, или по-добре „чрезъ него къмъ бедното му отечество“... „Вие, пише му той, извършихте благодеяние къмъ менъ, както Ви диктува Вашето родолюбие, Вашиятъ патриотизъмъ и Вашата щедростъ. А сега зависи отъ менъ да се покажа достоенъ за това високо благодеяние, което сега признавамъ искрено само отъ душа, но отпосле ще покажа старание, за да бжда признателенъ на дѣло не само къмъ Васъ, но и къмъ цѣлия ни народъ“. Следъ завършване на медицината въ Флоренция, Селимински още веднажъ съ най-нѣжни думи изказва

*) Ант. Ивановъ поощрявалъ школната книжнина и въ други случаи: на негови сръдства е отпечатана преведената отъ Анаст. Кипиловски Гибнерова книга „Священное цвѣтособраніе“. . . изъ вѣхтѣиатъ и новѣиатъ завѣтъ“ (Будимъ 1835 г.) и др.